

Korneliya fon Kerssenbrof: “Tamaşaçı hər yerdə eynidir...”

Korneliya fon Kerssenbrofu

M

ünhen festivalının bədii rəhbəri və baş dirijoru, professor, Azərbaycanın “Dostluq” ordeninin sahibəsi qrafinya Korneliya fon Kerssenbrofu musiqi ictimaiyyətinə və

klassik musiqisevərlərə xüsusi təqdim etməyə ehtiyac yoxdur – görkəmində və davranışında əsilzadəliklə müasir qadın incəliyini, işgüzarlığını və xarizmasını birləşdirən bu xanımı səhnəmizdə görməyə, Opera və Balet Teatrı ilə əməkdaşlığına, bu əməkdaşlıq sayəsində teatrımızın Münhen festivalında mütəmadi iştirakına adət etmişik. Söhbətimiz tamaşaya qoyulduğu 2014-cü ildən bəri növbəti dəfə ifa olunacaq C.Puççininin “İl tabarro” (“Plaş”) operasının tamaşasının nümayiş öncəsi məşqləri arasındakı qısa vaxtda baş tutdu:

– Qadınlar arasında o qədər də tez-tez rast gəlinməyən dirijorluq peşəsini seçməyiniz məqsədyönlü şəkildə baş verib?

– Xeyr, mən heç də əvvəldən fikirləşməmişəm, nəzərdə tutmamışam ki, dirijor olacam. Çünki həqiqətən Almaniya da qadın diri-

jorlar o qədər də çox deyil. Mən bu sənətə addım-addım gəlmişəm. Uşaqlıqda belə bir arzum olmayıb. Təhsil ala-ala görmüşəm ki, mən bu işi bacararam, bir az daha artıq öyrənmişəm, əxz eləmişəm və beləliklə, bu peşəyə yiyələnmişəm. Amma əsas o deyil ki dirijor qadındır, yoxsa kişi, əsas odur ki, o adamın buna istedadı, bacarığı olsun. Bacarırsa, niyə də yox.

– Qrafinya titulumun tarixçəsi barədə nə danışa bilərsiniz?

– Bu bizim əsl Şimali Almaniya ilə bağlı olan nəslimizin əsrlərdən bəri davam edən tarixçəsidir. Əlbəttə, bu nəsil böyüyüb, şaxələnib bütün Almaniya yayılmaqda davam edir. Amma müasir dövrdə belə titullar o qədər də aktual deyil, əsas odur ki yaxşı insan olasan. Elə insanlar var ki, öz titullarını bəyan edirlər, bu məqamı ön plana çəkməyə çalışırlar. Mən belə deyiləm, ilk növbədə, öz insanlığımı göstərməyə çalışıram və sonradan kimsə titulumdan xəbər tutursa, təbii ki, bunu danmıram...

– Siz artıq Azərbaycanın müasir musiqi tarixinin ayrılmaz üzvünə, tərkib hissəsinə çevrilmişiz. Bəs sizin üçün bizim ölkənin musiqiçiləri ilə əməkdaşlıq, dostluq nə deməkdir?

– Artıq 15 ildir Azərbaycan musiqiçiləri ilə əməkdaşlıq edirəm.

Özümü burda evdəki kimi hiss edirəm. Çox şadam ki, iki ölkə arasındakı mədəni əlaqələrin möhkəmlənməsində mənim də töhfəm var. Siyasətdən fərqli olaraq incəsənət, konkret olaraq musiqi insanlar arasında ünsiyyətin möhkəmlənməsinə xidmət edir. İnanıram və əlimdən gələni edəcəm ki, bu əlaqə daha konstruktiv, məhsuldar, davamlı olsun. Bu əlaqələr çox vacibdir – mən burda Azərbaycan musiqisi ilə tanış olanda və burda Avropa musiqisi ifa ediləndə hiss olunur ki, müxtəlif musiqi tərzləri bir-birinə necə təsir göstərir. Bu elə bir dəyərdir ki, heç bir vəsaitlə ölçülə bilməz. İncəsənət həm də ona görə millətləri, xalqları birləşdirir ki, məsələn, söhbətimizin səbəbkarı olan Cakomo Puccininin “İl tabarro” (“Plaş”) operasının süjetindəki əhvalat istənilən ölkədə baş verə bilər.

– **“İl tabarro”nun daxil olduğu “Triptix”in digər iki operası olan “Anjelika bacı” və “Canni Skiki”ni də səhnəmizdə görmək ehtimalı varmı?**

– Bu sualın cavabı hələlik yalnız teatrın rəhbərliyinə bəllidir. Həm də bunlar müstəqil operalardır və ayrı-ayrılıqda da ifa oluna bilər.

– **Daha öncə bu əsərlə təmasınız olubmu?**

– Bəli, Almaniyada bu əsərin tamaşasını idarə etmişəm.

– **15 illik əməkdaşlıq dövrü ərzində ifaçılarımız haqqında hansı təəssüratı qazanmışınız?**

– Bu illər ərzində məndə çox yaxşı təəssürat yaradıblar – güclü, emosional səsləri, maraqlı ifa tərzləri var. Opera sənətinin əsasını italyan operaları təşkil etdiyinə görə isə bu dildə daha səlis ifaya bütün ölkələrin vokalçıları səy göstərməlidirlər.

– **Bizim musiqi ilə tanış olduqca hansısa rəğbətləriniz yaranmamış deyil. Bilmək olarmı: Azərbaycanın klassik, simfonik əsərləri, mahnı və romansları və xalq musiqisi arasında qulağınızı daha çox oxşayanı hansıdır?**

– Şübhəsiz ki, xalq musiqisi uzun əsrlərin sınağından çıxdığına görə misilsizdir. Azərbaycan bəstəkarlarının öz əsərlərində bu misilsiz xəzinədən istifadə etməsi digər ölkələrin musiqisevərlərinə xüsusi zövq verir. Mənə də o cümlədən...

– **Müxtəlif ölkələrin dinləyicilərini fərqləndirən hansı özəllikləri müşahidə etmişiniz?**

– Tamaşaçı hər yerdə eynidir. Özəllik, fərq tamaşanın məzmununu, mövzunu ona hansı səviyyədə çatdırmaqdadır. Əgər bu, ruhsuz baş verəcəksə, hər bir ölkənin tamaşaçısı darıxacaq. Tamaşaçılar, dinləyicilər arasındakı fərqi zahiri təzahürlərinə gəldikdə isə, məsələn, Almaniyada dirijor öz pultu arxasına keçən kimi bütün zalın diqqəti ona və səhnəyə yönəlir. Azərbaycanda bu məqam bir az fərqlidir – tamaşanın əvvəlində zaldakıların fikri bir qədər dağınıq olur və dirijordan onları toparlamaq tələb olunur.

...və bu dəfə də o, tələb olunanı tamamilə doğrultdu – aprelin 8-də “İl tabarro”nun növbəti nümayişi tamaşaçıların milli müxtəlifliyində, lakin yüksək dinləyici, tamaşaçı monolitliyində keçdi. Buna görə də söhbətimizin qəhrəmanı ilə görüşün səbəbkarı olan bu səhnə əsəri barəsində danışmaya bilməzdik.